

23 Σεπτεμβρίου 2024

Η οσιακή κοίμηση του παπα Τύχωνα του Ρώσου· πνευματικού πατρός του Αγίου Παΐσιου του Αγιορείτου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Στις 23 Σεπτεμβρίου του 1968 (10-9 με το παλιό ημερολόγιο) έφυγε για την αιώνια πατρίδα ο ρώσος γέροντας τουπ. Παϊσίου, παπα Τύχων ο πνευματικός. Δίπλα του καθ'όλες τις τελευταίες μέρες της ζωής του ήταν ο γέρον Παϊσιος ο οποίος αναφέρει ότι ο ετοιμοθανάτος ερημίτης έβλεπε τον άγιο Σέργιο του Ράντονεζ τον οποίο ευλαβείτο πολύ.

Το πρωί της τελευταίας μέρας ο π. Αγαθάγγελος ειδε τον παπα Τύχωνα την ώρα που τον κοιωνούσε να βρίσκεται τρεις πιθαμές πάνω από το κρεβάτι στο οποίο ήταν ξαπλωμένος.Ο ίδιος ιερομοναχος τον είδε ολοζώντανο 40 μέρες μετά τη κοιμηση του, να ψάλλει τον αναστάσιμο κανόνα .

Ο π. Παϊσιος τον είδε επίσης ολοζώντανο τρία χρόνια μετά. Γράφει ο γέροντας:

«στις 10 Σεπτεμβρίου 1971, βράδυ, μετά το μεσονύκτιο. Ενώ έλεγα την ευχή, βλέπω ξαφνικά τον Γέροντα να μπαίνει στο κελλί! Πετάχτηκα και του έπιασα τα πόδια και τα φιλούσα με ευλάβεια. Δεν κατάλαβα όμως πώς ξεγαντζώθηκε από τα χέρια μου και, καθώς έφευγε, τον είδα να μπαίνει στο Ναό, και εξαφανίστηκε. Φυσικά, τα χάνει κανείς εκείνη την ώρα, όταν συμβαίνουν τέτοια γεγονότα. Ούτε και μπορεί να τα εξήγηση αυτά με την λογική, γι' αυτό και λέγονται θαύματα. Άναψα αμέσως το κερί, γιατί μόνο το κανδήλι είχα αναμμένο, όταν συνέβη αυτό, για να σημειώσω στο ημερολόγιο την ήμερα αυτή πού μου είχε παρουσιασθή ο Γέροντας, για να το θυμάμαι. "Όταν είδα ότι ήταν ή ήμερα πού είχε κοιμηθή ο Γέροντας (10η Σεπτεμβρίου), πολύ λυπήθηκα και ελέγχθηκα, πού μου πέρασε τελείως απαρατήρητη εκείνη η ήμερα. Πιστεύω να με συγχώρησε ο καλός Πατέρας, γιατί εκείνη την ήμερα, από το φώτισμα το ηλιοβασίλεμα, είχα επισκέπτες στο Καλύβι και είχα κουρασθή και ζαλιστή και ξεχάστηκα τελείως. Αλλιώς, κάτι θα έκανα για να βοηθηθώ ο ίδιος και να δώσω λίγη χαρά στον Γέροντα με ολονύκτια προσευχή.»

Στη μνημη του αγίου ερημίτη, με την ψυχή μικρού παιδιού και την ζωή επουράνιου αγγέλου, κατατίθεται ευλαβικά αυτή η δημοσίευση.

Οι συμβουλές του ήταν σταλαγματιές βιωμάτων τής καρδιάς του.

Για να βρής καλόν πνευματικό, έλεγε, πρέπει να κάνης τρεις μέρες προσευχή και κατόπιν τι ο Θεός θα φωτίση. Και στο δρόμο που θα πηγαίνης να κάνης προσευχή να τον φωτίση ο Θεός να σου πη λόγους καλούς.

Πάντοτε να κάνης ευχή, πριν αρχίσης κάθε δουλειά. Να λες: Θεέ μου δώσε μου δύναμη και φώτιση» και κατόπιν ν' αρχίζης τη δουλειά σου και στο τέλος Δόξα τω Θεώ».

Πολύ μιλούσε για την ταπείνωση «Κάθε πρωί ο Θεός ευλογεί τους ανθρώπους με το ένα χέρι. Όταν βλέπει ταπεινό άνθρωπο τον ευλογεί με τα δύο χέρια».

Κάποτε τον επισκέφτηκε ένας μοναχός και του είπε πως δεν έχει κάνει τίποτε κακό στη ζωή του. Διέκρινε όμως πως τα λόγια του έκρυβαν μεγάλη υπερηφάνεια και λυπήθηκε πολύ και τον θεώρησε ξεπεσμένο δαίμονα. «Δεν θέλω να βλέπω τέτοιον άνθρωπον», έλεγε, «χίλιες φορές να είχε πέσει σε αμαρτία, παρά έτσι που είναι. Αυτός είναι για την κόλαση παιδί μου».

Τότε μου διηγήθηκε ένα γεγονός από την πατρίδα του

«Σ' ένα γυναικείο μοναστηρι ήταν μια νέα μοναχή και φημιζόταν πολύ για την

αρετή της. Η ηγουμένη είδε τότε ένα όραμα κι άκουσε φωνή που της έλεγε «να την ταπεινώσης». Η ηγουμένη απόρησε γιατί την θεωρούσε ως την καλύτερη μοναχή της. Μια ημέρα, αφού τελείωσε η ακολουθία, η ηγουμένη παρέμεινε κρυφά στο ναό. Η νέα μοναχή είχε συνήθεια μετά την ακολουθία να μένει μόνη στον ναό. Στεκόταν μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, και έλεγε: «Εγώ παρθένος, εσύ παρθένος, εσύ γέννησες, εγώ όχι.» Και με τα λόγια της αυτά έδειχνε την υπερηφάνεια της. Η ηγουμένη, στο άκουσμα των λόγων αυτών, τρόμαξε μπροστά στην τόλμη της επάρσεως. Μόνο τρόπο σωτηρίας της σκέφτηκε την προσευχή. Σύντομα ο Θεός της έδωσε πειρασμό ώστε την έφερε σε μεγάλη ταπείνωση. Και τότε, γονατισμένη μπροστά στην εικόνα της Θεοτόκου, μετανοημένη, ταπεινωμένη, κάνοντας μετάνοιες και χύνοντας δάκρυα, έλεγε πως είναι η αμαρτωλότερη τού κόσμου....».

«Δάκρυα, παιδί μου, δάκρυα, αυτό θέλει ο Θεός.»

«Η κόλαση έχει γεμίσει από ανθρώπους παρθένους-υπερήφανους. Ταπεινό άνθρωπο θέλει ο Θεός.»

Η ταπείνωση του παπα Τύχωνα ήταν τόση που όταν πήγαινε κανείς να εξομολογηθεί, μετά από την συγχωρητική ευχή, τού έλεγε: «Παιδί μου, κάνε ευχή και για μένα...»

Όταν ένας νέος, αδιάφορος ήλθε στο Άγιον Όρος για περιοδεία, τον οδήγησα στην καλύβη τού Γέροντα. Αφού εξομολογήθηκα, θέλησε κι αυτός να εξομολογηθεί. Μπαίνοντας στην εκκλησία ξέσπασε σε δάκρυα κι έπεσε στα πόδια του παρακαλώντας την συγχώρεση των πολλών του αμαρτιών. Ο παπα Τύχων τόσο τον αγάπησε, που του ζητούσε εκείνη τη στιγμή να κάνει ευχή γι' αυτόν να τον συγχωρέσει ο Θεός, γιατί ο νέος είχε πολλά δάκρυα ενώ ο ίδιος έλεγε, δεν είχε. Αυτός που ποτέ δεν του έλειπαν κι είχε ένα πανί που τα μάζευε κι ήταν πάντα μουσκεμένο.

Το πετραχήλι του κι αυτό ήταν πάντα βρεμένο απ' τα καθημερινά του δάκρυα-το φυλάω ως ακριβή ευλογία. Ακόμα και ο μεγάλος σταυρός αν τον προσέξω κανείς, θα δει τα στίγματα των δακρύων του, που τού τα έχυνε με τις φούχτες. Θεωρούσε πως με τα δάκρυα πλένουμε τα πόδια του Χριστού και με τις τρίχες της κεφαλής τα σκουπίζουμε.

Ιερομονάχου Αγαθαγγέλου οι αναμνήσεις μου από τον παπα Τύχωνα.

Πηγή: misha.pblogs.gr